

ἀνατροπεύς, ἴσως, ὁ, ὁ ἀνατρέπων, ὁ καταστροφεύς, τοῦ οἴκου Ἄντιφρον 116. 28· τῆς νεότητος Πλούτ. 2. 5B.

ἀνατροπή, ἡ, τὸ ἀναποδογύρισμα, τοῦ πλοίου Ἄριστ. Μεταφ. 4. 2, 5. 2) ἀνατροπή δωμάτων, οἰκῶν, ἢ καταστροφή αὐτῶν, ἢ κατὰπτωσις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 353, Πλάτ. Πρωτ. 325C.— προσεῖ = ἀνασκευή, ἀνασκευή ἐστὶν ἀνατροπή τοῦ προταθέντος πράγματος· Ἐρμούων. Προγγύων. Ρήτορες Valz. τόμ. Α', σ. 27.

ἀνατροπιάζω, ἐπιτρέχομαι, ὑποτροπιαζούσης: ἀναστρεφούσης, ἀνατροπιαζούσης, Α. Β. 312. 19.

ἀνατροφεύς, ὁ, ὁ ἀνατρέφων, ὁ ἐκπαιδεύων, Θ. Στεφ. ἀνατροφή, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Διον. Ἄλ. π. Ρητ. 5. 3, Πλούτ. 2. 608C, κτλ.

ἀνατροχάζω, τύπος μεταγεν. τοῦ ἀνατρέχω, Φίλων Βυζ. περὶ τῶν ἐπὶ θαλάσσιων 1.

ἀνατροχασμός, ὁ, ὁ εἰς τὴν ὀπίσθον δρόμον «τρέξιμον». Πιθάν. γραφή ἐν Ἀντιλλ. παρ' Ὀρειβ. σ. 112 ἀντι-ισμοίς, πρὸς σ. 113.

ἀνατροχάω = ἀνατροχάζω, ἀνατρέγω, Θ. Στεφ.

ἀνατροχίζω, ἐπικαρπολογῶ βότρως ἀφ' οὗ ἐκφυγῆ ἦν ἡ ἀμπελος, «μῆτε ἀνατροχίζω ἀμπελόνας» Φίλων 2. 390.

ἀνατροχίζω, ἴδε ἐν λ. ἀνατρέζω.

ἀν-αττικιστος, ον, ὁ μὴ ἀττικίζων, ἀναττικιστος φράσις Ἰσίδ. Πηλοῦς· Ἐπ. 5. 263.

ἀν-άττικος, ον, μὴ ἀττικός, «ἀνάττικον Ἀθηναίων γυναῖκα εἶπεν ἰστιάς δὲ πᾶς Ἀττικῆς γυναῖκας εἶλεγον» Εὐστ. Ἰδ. σ. 84, 21:— ἴδε καὶ Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Ἀθήνας.

ἀνατυλλίσσω, ἄττ. -τω, = ἀνελλίστω, ἐκτυλλίσσω, ἀνοίγω, βιβλία Λουκ. Πρὸς ἀπαίδ. 16:— μεταφ., ἀνατυλλίστω τοὺς λόγους, οὗς ἤκουσα, πρὸς ἑμαυτὸν, ἀνακυκλῶ, Λουκ. Νηφ. 7· ἀνατυλλίσσωμεν τὰ ἀπ' ἀρχῆς γεγόμενα Κλήμ. Ρωμ. 31.

ἀνατυπός, ἄποτυπὸς ἐν νέου, σφραγίζω πλίνθ, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν ἀνετύπου (ἀλλ. γρ. ἀπετύπου)· τὴν αὐτὴν σφραγίδα Λουκ. Ἀλέξ. Ψευδ. 21· ἀναπαριστῶ, φρικώδες ἐδόκει τὸ μέγεθος καὶ οὐ βῆθιον ἀνατυποῦσθαι Φιλόστρ. 694:— Μέσ., σχεδιάζω τι ἐν τῇ διανοίᾳ μου, σχηματίζω τὴν κατὰ φαντασίαν, «τοῦτο Ζήνων μὲν ἔγραψεν ὡς περὶ θῆρας ἢ εἰκότων εὐνομάς φιλοσόφου καὶ πολιτείας ἀνατυπωσάμενος» Πλούτ. 2. 329B, 331D.— Ἡ ἐρμηνεῖα τῆς λέξεως ὑπὸ Θωμ. Μαγίστρου λέγοντος: «ἀνατυποῦται τίς δευτ. φαντάζεται ἢ ἑώρακεν, ἀναπλάττει δὲ ἢ οὐδέποτε εἶδεν» καταρτίζεται μὴ ἀκριβῆς ἐκ τοῦ προηγηθέντος παραδείγματος.— Ἐκ τοῦ ἀνατυπῶ ἐσηματίσθησαν οὐσίαι. ἀνατυπώμα, τὸ, εἰκὼν πράγματός τινος κατὰ διάνοιαν, παράστασις, γίνεται ἀνατυπώμα ἵππου καὶ μὴ παρόντος Διογ. Α. 7. 61· καὶ ἀνατυπώσις, ἴσως, ἢ, μετὰ πλάσις, ἀναπαράστασις, «διανοήσις» (Α. Β. 393. 11)· παιδαριώδους ἀνατυπώσεως Φωτ. Βιβλ. σ. 143. 35· καὶ ἐπιθ. ἀνατυπωτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνατυπῶν, ὁ εἰκονίζων, φαντασίαι ἀληθῶν ἀνατυπωτικαὶ Σημλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 73.

ἀνατυρδάζω: μέλλ. -άσω, ἀναταρδάζω, τὴν πόλιν ἄπασαν ἤμῶν ἀνατετυρδάζω Ἄριστοφ. Ἰππ. 310.

ἀνατυροίμαι, ὑποκαίωμαι, διεγίρομαι, Σουίδ. ἐν λ. ἀνατύροτο. ἀ-ναυαγίτης, ον, ὁ μὴ ναυαγίσσας, Κύριλλ.— Ἐπίρρ. -τως Ν. Χων. σ. 400. 16, ἔκθ. Β.

ἀν-αύγητος, ον, ὁ ἄνευ αὐγῆς, ἄνευ ἡλίου, σκοτεινός, Ἄιδης Αἰσχύλ. Πρ. 1028.

ἀναυδής, ἴς, = ἀναυδος, ἄλαλος, Ἐπίρρ. Ἀδῆλ. 1. 20. II. = τῷ ἔπομ. ἀναυδέα, ἄρηκτα Ἦσῦν.

ἀναυδήςτος, Δωρ. -ατος, ὄν, = ἄρηκτος, ἀνεφρακτος, Λατ. infandus, ἀναυδάτω μὲν Αἰσχύλ. Ὀ. 895· ἀφατον ἀφατον ἀναυδῆτον λόγον ἐμοὶ βροεῖς, ὅστις δὲν πρέπει νὰ λαβῆθ, Εὐρ. Ἰων 784. 2) ἀνήκουστος, ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος· (Σχλ.), κούδεν ἀναυδάτον φατίσαιμ' ἄν Σοφ. Αἷ. 713. II. ἄφωνος, ἄλαλος, αἰαί, ὅς' ἀναυδάτους φέρεται ὁ αὐτ. Τρ. 968. (Λαυρ. χερσὶρ. ἀναυδος).

ἀναυδέα, ἢ, ἀρασία, ἀρωνία, Ἰππ. 122D, 174B.

ἀναυδος, ον, ἄφωνος, Ὀδ. Ε. 456, Κ. 378, Ἡ. Θ. 797, κτλ.: σιωπηλός, Αἰσχύλ. Θ. 82, κτλ.:— κυρίως, ἀνίκανος νὰ ἀρρώσθω φωνῆ, ἐν τῷ ὄφωστος σημαίνει τὸν στερομένο φωνῆς, Ἰππ. Ἐπίδ. 3. 1098, ἀλλ' πρὸς Αἰσχύλ. Πέρσ. 578: ἄνευ ὀμίλιας, ἀλλ' ἀτιμῆσας πέμψεις ἀναυδος, θά με πέμψης χωρὶς νὰ μοι εἴπῃς λέξιν; Σοφ. Ο. Κ. 1274, 1404:— Ἐπίρρ. -δως Ἰππ. Προρρ. 74C. 2) ὁ ἐμποδίζων τὸ λαλεῖν, ὁ σιωπῆν ἐπιβάλλων, χαλινῶν ἄν. μένος Αἰσχύλ. Ἄγ. 238. II, ὡς τὸ ἀναυδήςτος, Λατ. infandus, ἀναυδ' ἔργ' Ἀτρεΐδαν, ἄρηκτα, Σοφ. Αἷ. 947.

ἀναυδέει, ἐπίρρ. (ναυλον) ἄνευ ναύλου, ἄναυλα Σουίδ.

ἀν-αυλος, ον, ἄνευ αὐλοῦ, κῶμων ἀναυλότατον προχορεύεις, οὐδαμῶς βακχικόν, Εὐρ. Φοῖν. 791· ἔρωτες Πλούτ. 2. 406A, ὄν. 9· πῆθι, ὡς ἐπίρρ., ἀναυλα ὀρεγέσθαι, ἄνευ αὐλοῦ, Βαβρ. 9. 9· θύειν Πλούτ. 2. 277E. 2) ἄφωστος, μέλῃ βροῶν ἀναυλα, ἄφωστος, (ὡς ὁ Βγκ. γράφει ἀντὶ ἀναυδῶ) Σοφ. Ἀποσπ. 631. II, ὁ μὴ γινώσκων νὰ αὐλῆ, Λουκ. Ἀλκυων 7.

ἀ-ναυλόχητος, ον, ἐπὶ μικρῷ καὶ αὐτοσχεδίῳ πλοίῳ κτλ

εἰσερχομένου εἰς ναυλον λιμένα, ἀναυλόχητον· σκάφος Λυκόφρ. 745.

ἀ-ναυμάχητος, ον, ὁ ἄνευ ναυμαχίας, ὁλεθρὸς ἄν., ἀπῶ- λεια στόλου ἄνευ ναυμαχίας, Λυσ. παρὰ Διον. Ἄλ. περὶ Λυσ. 14. ἀ-ναυμαχίῳ γραφῆ, καταγγελία κατὰ τριηράρου μὴ λαβόν- τος μέρος ἐν ναυμαχίᾳ, Ἄνδοκ. 10. 21:— πρὸς Ἀπιστοκράτου, Λεπτοαζέϊου.

ἀν-αυξής, ἴς, (αὐξή) ὁ μὴ κατάλληλος πρὸς αὐξήσιν, ὁ κωλύων τὴν αὐξήσιν, τόπος.. ἀναυξής Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 3, 3.

ἀναυξήσις, ἡ, ἔλλειψις ἐν τῇ αὐξήσει, πῶ. γραφ. ἐν Ἰππ. π. Ἄρρ. 821, ὁ μὴ αὐξανόμενος, ὁ μὴ «μεγαλύνων», Ἰππ. π. Ἄρρ. 821, καὶ ἄλλ., καὶ ἐστὶν αὐτῇ ἡ ἀφύρ ἀναυξήσις καὶ ἄγονος Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 15, 4:— ἀφῶρτον καὶ ἀναυξής Ἄριστ. π. Οὐρ. 270A. 13.— εἰσπύρον ἀναυξής· Ἦσῦν. ἐν λέξ. Ἰννός.

ἀναυξήσιος, ἡ, ἔλλειψις ἐν τῇ αὐξήσει, πῶ. γραφ. ἐν Ἰππ. π. Ἄρρ. 819 (ἄλλ. -ησις). 2) ἐν τῇ γραμματ., ἡ παράλειψις τῆς αὐξήσεως, «ὁ δὲ ἀναυξήσιαν ἀυστολή τοῦ ἐν τῷ παρατακτικῷ διχρόνου» Εὐστ. Ἰδ. σ. 42. 46.

ἀν-αυξήτος, ον, ὡσαύτως ἡ, ον, Θεοῦτε· παρὰ Στράβ. 695· ὁ μὴ αὐξάνων, Ἄριστ. π. Οὐραν. 1. 3, 7. 2) ὁ ἄνευ αὐξήσεως, Γραμμ.:— Ἐπίρρ. -πως αὐτόθι.

ἀν-αυρος, ον, ὁ ἄνευ αὐρας, νήμενος, ἦσυρος, ἀναυροίς, δίχα ἀνέμου Ἦσῦν.

Ἄναυρος, ὁ, χειμαρρὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἡσ. Ἀσπ. 477. II. ὡς προσηγ. ἄναυρος, ὀρεινὸς χειμαρρὸς, Μόσχ. 2. 31, Νικ. Ἄλειφρ. 235, Λυκ. 1424, Συλλ. Ἐπιγρ. 6857.7:— ἄναυρος ὁ ἐξ ὑπερῶν συνι- στήμενος ποταμὸς, κτλ.: Ἐτωμ. Μ. 100. 57.— ἄναυρος κυρίως ὁ ἐν κρημῶν βέων ποταμὸς· Σχλ. εἰς Λυκόφρ. 1424:— πρὸς Ἀχιελάφω.

ἀν-αυγής, ὄν, ἄναυγος, ὁ, ἡ, ὁ ἄνευ πλοίου, εὐρηται μόνον ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 680· κατ' ὄνομαστ. πλῆθ., νῆες ἀναυγας, πλοία γὰ ὅποια δὲν εἶναι πλέον πλοῖα, naves penaves, πρὸς Schif. Εὐρ. Ἐκ. 612.— ἴδε Ἄτρος.

ἀν-αυτέλις [ῶ], κραυγάζω μεγαλοφώνως, κρᾶζω ἰσχυρῶς, Ὀπκ. Κ. 4. 301, κτλ.

ἀν-αυχῆς, ενος, ὁ, ἡ, ἄνευ αὐχῆς ἡ λαμποῦ, ἡ πολλῶν μὲν κόρσαι ἀναυχενες ἐβλάστησαν Ἐμπεδοκλῆς παρ' Ἄριστ. π. Ψυχ. Γ. 6.

ἀναύω (ἀναύω Θ. Στεφ.)— (αὐω = φωνάζω) ἀναυτέτω, ἀπρ. ἀνάυσα, ται δὲ γυναῖκες μακρὸν ἀνάυσαν Θεοφρ. 4.37, Ἄσολ. Ρόδ. Δ. 75.

ἀναφαίνω, ποιητ. ἀμφαίνω: μέλλ. -φάνῶ, ἀλλὰ φανῶ (ἀμφα- φάνω, Ναυικός), Εὐρ. Βάχχ. 529, ἴδε Διόδωρ. Ἄριστοφ. Ἰππ. 300: ἀπρ. ἀνέφηναι ἢ ἐφάναι: (ἴδε φάνω). Κάμωνι τὰ νὰ δώσῃς, κάμωνι τὴ νὰ ἀναλάβῃς, νὰ δώσῃς φλόγα, ἀμοιβήεις δ' ἀνέφαινον ὀμιαί Ὀδ. Σ. 310. 2) γεννῶ, παράγω, ὄρισας γὰρ σφι πολλοὺς μὲν ἢ χῶρῃ ἀνέφαινε Ἡρόδ. 4. 105. 6) εἰδικόνεμι, καθίστω τὴ γωστών, φανερώσω τὴ, θεοπροπίαι, ἀρετήν, ἐπεσβόλαι Ἰδ. Α. 87, Γ. 411, Ὀδ. Δ. 159, Πίνδ. καὶ Ἄττ., κἀνέφαινον οὐ δε- δεγμένα Σοφ. Ἀποσπ. 379. 8· ἄν. θυσίας Εὐρ. 1. 1. 466· ὄργων ὁ αὐτ. Βάχχ. 538· ὄστρα Σεν. Ἀπομ. 4. 3, 4· ἡμέρα δὲ καὶ ἡλίω.. χάρην οἶδα, ὅτι μοι Κλεινίαν ἄν. ὁ αὐτ. Σμπτ. 4. 12· σπανίως ἐπὶ ἦχου, βροάν ἀμφ., ἐκπέμψω ἰσχυρὰν κραυγὴν, Αἰσχύλ. Ἰκ. 829· ἄν. μελέων νόμους Ἄριστοφ. Ὀρν. 745:— Μέσ., νίκαν ἀνεφα- νατο Πίνδ. 1. 4(3). 119. 3) καθίστωμι, ἀνακηρτύω, ἀναγο- ρεύω, βασιλεύει ἄν. τινά Πίνδ. Π. 4. 110· ἄν. πόλιν, ἀνακέρτυσεν τὴν πόλιν νικητῆραν ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ὁ αὐτ. Π. 9. 122, Ν. 9. 29· μετὰ μετοχ., τοὺς πολλὰς ἀγαθοὺς ὄντας ἄν. Πλάτ. Κριτ. 108C, πρὸς Λυσίαν 127. 21:— μετ' ἀπαρεμ., ἀναφανῶ σε τὸ δε.. ὀνομάζειν, θὰ ἀνακηρτύω (6 εἰ. θὰ διατάξω) νὰ σε ὀνομά- ζωσιν (εἰς τὸ εἶξῃ) διὰ τούτου τὸ ὄνοματος, Εὐρ. Βάχχ. 529.

6) ἐπὶ πραγμ., ὄριζω, ἰδρύω, ὅς τελετάς ἀναφαίνε καὶ ὄργια Συλλ. Ἐπιγρ. 401, πρὸς Χρον. Πάρ. ἀντιθ. 2374. 28· Πανί νό- μους ἄν. Ἄριστοφ. Ὀρν. 745· νήσαν ἄν. τινὶ οἰκείν Φιλόστρ. 746. 4) καθίστωμι τινά ἐνόητον, Πίνδ. Ν. 9. 29. 5) ἀνα- φάναντες δὲ τὴν Κύπρον.. ἐπλεόμεν εἰς Συρίαν, ἀναφανίσ- τωσιν ἡμῖν τῆς Κύπρου.. ἐπλόμων, κτλ.: Πρὲξ Ἰ. π. κα', 3· οὐκας, ἀρηγίτηρ Apollo ἐν Οὐεργ. Δίν. 3. 275.

II. παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. ἀναφανήσομαι Ἄριστοφ. Ἰππ. 950, Σρ. 124, Πλάτ., ἀλλὰ καὶ ἀναφανοῦμαι ὁ αὐτ. Πολιτικ. 289C· πρμ. ἀναφανίσσομαι, ἀλλὰ καὶ ἀναφανήσθαι Ἡρόδ., κτλ.: δεικνύμαι, ἔρχομαι εἰς φῶς, γίνομαι ὁρατός, φαίνομαι ἰσχυρῶς, ἀναφανίζεται ἀστῆρ Ἰλ Α. 62· ἄν. ἀπύς ὁλεθρὸς αὐτοῦ 174· τῇ δεκάτῃ.. ἀναφανέτω πα- τρίς ἄρουρα Ὀδ. Κ. 29· οὐτω, τὸ Δέλιτα ἐστὶ νενωστὶ ἀναπε- φηγὸς Ἡρόδ. 2. 15, πρὸς Σοφ. Ο. Κ. 1222, κτλ.: ἄν. ὁ βλάπτων Αἰσχύλ. Χο. 329. 6) ἐκ νέου φαίνομαι, Ἡρόδ. 6. 76., 7. 30, 198.

2) ἀναφανῆναι μοῦναρχος, ἀνακηρτύων βασιλεύς, ὁ αὐτ. 3. 82· στρατηγὸς ἄν. Πλάτ. Ἰων 541E· κλέπτης τις τὸ δίκαιος.. ἀναφανέναι, ἔχει ἀποδειχθῆ δεῖ εἶναι... ὁ αὐτ. Πηλ. 334A, πρὸς Σμπτ. 185A, Ρήτορ., ἄν. λογογράφος ἐκ τριη- ράρου Αἰσχίν. 78. 26:— ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἀναφανένται ὡν ἀγαθὸς Πλάτ. Πολ. 334A· ἀλλ' οὐκ ἀλβήσαντες ἔχων ἀνα- φανένται Πλάτ. Σοφ. 233C, Σεν. Κύρ. 4. 5, 15, κτλ. II τὸ